

Nr 364.

Av herr **von Horn m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med ändrat förslag till förordning om särskild skatt å förmögenhet för år 1938.

I proposition nr 322 föreslås för år 1938 en förhöjning av den särskilda förmögenhetsskatten, innebärande en fördubbling av densamma.

Genom den föreslagna höjningen av den särskilda förmögenhetsskatten, sammanställd med den samtidigt föreslagna höjningen av den ordinarie inkomst- och förmögenhetsskatten, kommer en högst betydande ökning av skattebördan att inträda för de personer i riket, som äro ägare av förmögenhet. En ägare av förmögenhet å 300,000 kronor erhåller skatten till staten ökad med cirka 30 procent. Om till den tyngande skattebördan läggas de förpliktelser av kulturell och humanitär natur, som traditionsenligt och i stor utsträckning ofrånkomligt vilar å ägarna av förmögenhet, ävensom tages hänsyn till den genom den sjunkande räntenivån minskade avkastningen av förmögenheterna, kommer man ofrånkomligt till det resultatet, att, även om inskränkningar av icke nödvändiga utgifter ske, ett stort antal förmögenhetsägare omöjligt kan tänkas erlagga de ökade skattebeloppen genom avkastningen å förmögenheterna utan måste tillgripa kapitalet. Att särskilt lantbrukarna komma i en ytterst brydsam situation är uppenbart. Att med de ökade utgifter, som genom den nya sociala lagstiftningen pålagts lantbruket, avkastningen av såväl mindre som större lantbruk ofta måste sättas till en mycket låg procent av fastigheternas taxeringsvärde är uppenbart. Ökningen av den särskilda förmögenhetsskatten kommer att träffa dessa kategorier medborgare, som hava ytterst litet kontanter att disponera, med en stor tyngd. I avsaknad av lätt realiserbar förmögenhet kan det komma att erbjuda dem stora svårigheter att mobilisera för betalandet av de nya pålagorna erforderligt kapital. Detsamma gäller i stor utsträckning enskilda näringsidkare med flera. Och även för förmögenhetsägare med större möjligheter att framskaffa kontanter komma de stora skatteutbetalningarna lätt att förorsaka att de se sig nödsakade indraga sina frivilliga bidrag till kulturella och humanitära ändamål till skada för kulturlivet.

Därest de föreslagna skattehöjningarna genomföras, tala alltså mycket välgående skäl för att en lättnad vid skatternas betalning bör beredas de medborgare, å vilka de nya bördorna läggas, genom att inbetalningen av den särskilda förmögenhetsskatten fördelas på flera år, förslagsvis tre år. Några välgående skäl häremot från statens sida synas icke föreligga. Förhöjningen utgör, enligt vad finansministern uttryckligen uttalat, en engångsåtgärd. Ur

likviditetssynpunkt torde för statens vidkommande uppskovet med skattens inbetalning icke hava något att betyda.

Därest mot förmodan av statsfinansiella eller dylika skäl detta förslag icke skulle kunna bifallas, anse vi i varje fall att en uppdelning av den särskilda förmögenhetsskattens inbetalning bör äga rum i likhet med vad som nu gäller i fråga om den ordinarie inkomst- och förmögenhetsskatten.

På grund av det anförda få vi hemställa,

att riksdagen, i händelse av bifall till proposition nr 322, i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla att inbetalning av den särskilda förmögenhetsskatten må kunna uppdelas å tre år, eller ock, därest detta yrkande icke bifalles, denna inbetalning måtte kunna uppdelas på flera betalningstermer under budgetåret 1938/1939.

Stockholm den 28 maj 1938.

Robert von Horn.

Nils Swartling.

Carl Beck-Friis.

Axel Mannerskantz.

Ivar Ekströmer.